

ogsaa tage Hensyn til den Tid og de vanskelige økonomiske Forhold, vi lever i. Det siger Tiden ogsaa til alle de øvrige Samfundsborgere, til alle dem, der arbejder i Fiskeri, i Landbrug, i Haandværk, i Handel og i Industri. Det er ikke ensidigt, at jeg ogsaa siger det til Arbejderne, for det siger Tiden til dem alle. Men der er en Tilbøjelighed hos de Konservative til altid at tale om Ensighed og Doktrinarisme, naar man ikke er permanent Tolder. Det er efter min Opfattelse et Misbrug af Ordet Ensighed at anvende det overfor den Betragtning, som jeg gør gældende, at disse Forhold, vi staar i, maa gøre sig gældende overfor alle Samfundsklasser.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard sagde, at han var helt fremmed for den Tankegang, jeg havde gjort mig til Talsmand for, thi det var virkelig ogsaa i Samfundets Interesse, at der fandtes Forsikring. Ja, men jeg har da virkelig ikke gjort mig til Talsmand for den Opfattelse, at det ikke er i Samfundets Interesse. Det er jo af den Grund, vi er med til at stille Forslag om, at Samfundet yder sit Bidrag. Men det er ogsaa i Samfundets Interesse, at andre Samfundsmedlemmer forsikrer sig mod økonomiske Ulykker; det er ogsaa i Samfundets Interesse, at vi har en Brandforsikring. Det, jeg her har sagt, er, at hvis man vilde tilbyde de Folk, som økonomisk er lige saa daarligt stillede som Arbejderne, et Tilskud til deres Forsikringspræmier som det, der her er Tale om overfor Arbejdsløshedsforsikringen, vilde man ikke tale om Brutalitét, men saa vilde man tale om en vis Flothed. Jeg fastholder, at naar vi fra Samfundets Side tilbyder Folk, der har 3 000—4 000 Kr. og derved i aarlig Indkomst, at Samfundet vil betale noget af deres Forsikringskontingent, er det ikke en Kærighed overfor disse Folk, men man kan snarere betegne det som det modsatte.

Dernæst skal jeg sige til det ærede Medlem, at hans Forslag om Besparelser gør ikke noget stort Indtryk paa mig. Han nævnte først, at jeg havde talt om en Besparelse paa omkring 6 Mill. Kr. ved første Behandling, og det er rigtigt. Men samtidig sagde jeg, at det var meget vanskeligt, og paa det Tidspunkt havde man kun et Skøn over, hvor stor den Arbejdsløshedsunderstøttelse var, som udbetaltes. Nu har vi faaet Oplysninger om, hvor meget den er under de nuværende Forhold. Den Gang regnede jeg med godt og vel 20 Mill. Kr. Det viser sig nu, at i indeværende Aar har den ikke været godt og vel 20, men henimod 30 Mill. Kr.; det er klart, at naar vi tager de nuværende

Tilstande som Udgangspunkt, bliver Besparelsen ved Gennemførelsen af dette Lovforslag saa meget des større. Jeg kan heller ikke se, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaards Besparelse er reel; vi skal opretholde alle Udgifter, men saa bliver der i Virkeligheden ingen reel Besparelse for det offentlige. Det ærede Medlem argumenterer ud fra, at Arbejdsløshedsfonden under de nuværende Forhold og med den nuværende Arbejdsløshed — det er det, han regner med — kan løse Opgaven med en Besparelse af 4 Mill. Kr. Men det er en fuldkommen Misforstaaelse. Under den nuværende Arbejdsløshed er Fonden gaaet ned Maaned for Maaned, Kvartal for Kvartal, saa at den fra April 1925 til Oktober 1926 er omtrent halveret. Det er klart, at det kan ikke blive ved at gaa, for saa spises Fonden op; med den nuværende Arbejdsløshedsunderstøttelse kan Bidrag fra Statens Side ikke undværes. Og det er jo det, som det ærede Medlem regner med. Jeg maa derfor sige, at det ærede Medlem kan lige saa lidt som nogen anden hekse, og hvis han vil opretholde Udgifterne til Arbejdsløshedsunderstøttelse, saa kan han ikke borttage Udgifterne for Samfundet til Fonden, for hele Byrden bestaar i disse Udgifter, og lige saa store som de er, ligesaa stor bliver Byrden for det øvrige Samfund, og heller ikke en Øre større hverken under den gamle Lov eller under den nye Lov eller den af det ærede Medlem foreslaaede.

Jeg skal endnu en Gang anbefale de af Ministeren stillede Ændringsforslag, som er tiltraadt enten af Udvalget eller af et Flertal, og det af Flertallet stillede Ændringsforslag, som er tiltraadt af Ministeren, og anbefale at stemme imod Mindretallets Ændringsforslag.

Einer Jensen: Den højtærede Indenrigsminister begyndte med at sige, at Formaalet med Lovforslaget var at skaffe en neutral Lovgivning. Jeg tror, at jeg tilstrækkelig har bevist, at de foreslaaede Ændringer er vendt imod Arbejderne. Hvis det ikke er lykkedes mig, synes jeg, at i alt Fald det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven leverede Beviset overfor den højtærede Indenrigsminister, da det ærede Medlem talte om Kedelpasserne — det Eksempel, jeg havde nævnt, hvorved det ærede Medlem sagde: Ja, men saa maa de Arbejdere, der er udelukket, tvinge de andre til Fornuft. Altsaa, de maa paatage sig den Opgave at være Løntrykkere overfor deres Kolleger. Jeg tror, at det er tilstrækkeligt Bevis for, at det, den højtærede Indenrigsminister har